

Sygn. akt II Cz 612/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny - Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Piotr Starosta

Sędziowie : SO Bogumił Goraj

SO Wojciech Borodziuk (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2013 roku w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku: (...) **Spółdzielni Mieszkaniowej w K.**

z udziałem: **K. O.**

o zawezwanie do próby ugodowej

na skutek zażalenia wnioskodawczyni na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 3 czerwca 2013 r., sygn. akt I Co 94/13

postanawia:

I oddalić zażalenie;

II zasądzić od wnioskodawcy na rzecz przeciwnika kwotę 900 (dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Sygn. akt II Cz 612/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 3 czerwca 2013 roku, sygn. akt I Co 94/13, Sąd Rejonowy w Bydgoszczy zasądził od wnioskodawczyni na rzecz przeciwnika kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu Sąd wskazał, że przedmiotem wniosku o zawezwanie do próby ugodowej była zapłata przez przeciwnika kwoty 130.625,44 zł. Na termin wyznaczonego posiedzenia zostali wezwani uczestnicy. W imieniu przeciwnika stawiła się aplikanta radcowska, która przedłożyła upoważnienie od radcy prawnego oraz pełnomocnictwo procesowe udzielone temu radcy przez przeciwnika. Nie stawił się pełnomocnik wnioskodawcy. W toku posiedzenia pełnomocnik przeciwnika wniósł o zasądzenie od wnioskodawczyni kosztów zastępstwa procesowego.

Orzekając o kosztach postępowania Sąd Rejonowy wskazał art. 186 §1 k.p.c. Wynagrodzenie pełnomocnika zostało ustalone na podstawie §6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

Postanowienie Sądu Rejonowego zaskarżyła zażaleniem wnioskodawczyni, wskazując jako podstawę art. 102 k.p.c. i wniosła o uchylenie postanowienia i oddalenie wniosku o zasądzenie kosztów postępowania na rzecz przeciwnika. W uzasadnieniu podała, że przedmiotem ugody miały być opłaty za korzystanie z nieruchomości lokalowej, których przeciwnik nie uiszcza od momentu ustanowienia odrębnej własności lokalu. Wnioskodawczyni dochodzi przedmiotowego roszczenia w sprawie o zapłatę toczącej się przed Sądem Rejonowym w Bydgoszczy od czerwca 2010 r., przy czym ze względu na przewlekłość postępowania konieczne było, w celu przerwania biegu przedawnienia, wystąpienie o zawezwanie do próby ugodowej. Ponadto wnioskodawczyni ma status spółdzielni mieszkaniowej i sprawuje zarząd nieruchomością wspólną na zasadzie non profit. Powyższe argumenty uzasadniają zastosowanie art. 102 k.p.c.

Przeciwnik w odpowiedzi na zażalenie wnosił o jego oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu podniósł, że w sprawie nie zachodzi przypadek określony w art. 102 k.p.c., a wnioskodawczyni mogła stawić się na posiedzeniu. Ponadto zaprzeczył twierdzeniom wnioskodawczyni, jakoby przeciwnik nie uiszczał należnych opłat oraz że postępowanie w sprawie o zapłatę jest przewlekłe.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z zasadą słuszności, wyrażoną w art. 102 k.p.c., w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej kosztami w ogóle. Przepis ten wprawdzie daje sądom swobodę przy rozstrzygnięciu o zwrocie kosztów procesu, gdy stosowania zasady wyrażonej w art. 98 k.p.c. nie można by pogodzić z zasadą słuszności, jednakże jako przepis szczególny nie może być wykładany rozszerzająco i wyklucza uogólnienie. Zastosowanie przez sąd art. 102 k.p.c. powinno być oceniane w całokształcie okoliczności, które uzasadniałyby odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu.

Na podstawie art. 102 k.p.c. sąd może nie zasądzać od strony przegrywającej całości lub części kosztów, nie może natomiast zasądzić na jej rzecz kosztów od strony wygrywającej. Uznając, że istnieją podstawy do zastosowania art. 102 k.p.c., sąd albo zasądzi od strony przegrywającej na rzecz strony wygrywającej zamiast całości tylko część kosztów, albo nie obciąży strony przegrywającej w ogóle kosztami.

Ocena sądu w tym zakresie ma zatem charakter dyskrejonalny, oparty na swobodnym uznaniu, kształtowanym własnym przekonaniem oraz oceną okoliczności rozpoznawanej sprawy, w związku z czym w zasadzie nie podlega kontroli instancyjnej i może być podważona przez sąd wyższej instancji tylko wtedy, gdy jest rażąco niesprawiedliwa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2012 r., III CZ 10/12).

W rozpoznawanej sprawie taka sytuacja nie występuje, a art. 102 k.p.c. nie może być narzędziem ochrony wnioskodawczyni, która bez usprawiedliwionej przyczyny nie stawiła się na posiedzeniu wyznaczonym zresztą na jej wniosek. Wnioskodawczyni nie wykazała, aby w sprawie zachodziły szczególne okoliczności uzasadniające wniosek. W ocenie Sądu Okręgowego nie stanowią takich okoliczności – rzekoma przewlekłość postępowania w sprawie o zapłatę czy to, że spółdzielnia mieszkaniowa działa na zasadzie non profit. Dla rozstrzygnięcia Sądu nie bez znaczenia pozostaje natomiast fakt, że wnioskodawczyni była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, który powinien zdawać sobie sprawę z konsekwencji swoich działań czy zaniechań, a przewidzianych przepisami ustawy.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy oddalił zażalenie jako niezasadne na mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 §2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Jednocześnie zgodnie z art. 108 §1 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. w zw. z art. 397 §2 k.p.c., Sąd Okręgowy zasądził od wnioskodawczyni na rzecz przeciwnika kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego (§12 ust. 2 pkt 1 w zw. z §6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).